kirjawaraſt nii hästi mulle eneſelle kui minuſt tapetud eht Wändra metſa karule ſuurt auukahju tuleb, ſellepäraſt pian ma ſeda asja ſiin awalikult biendama. Peale ſeda juhtub karutapmine minu käes nii harwa, et ſelle teu kirjeldamine üli tähtis on. Seda nõuuab ka minu, kui pereiſa inimlik auu ja mehelik ſeiſukoht oma abielu teiſe poole wastu.

„Ei mina ega ka karu ei olnud ſeda enne maha teinud, et meie üksteiſele wastu tulekſime. Mina ei läinud mitte karu jahile ja mull ei ole ka mitte asja ega põhjuſt, weel wähem tunnismehi, et karu mind oleks otſinud. Aſi on lihtſalt nii, et meie mõlemad Wändra metſas marjul olime ja ſeal kokku juhtuſime. Wändra metſas käijad räägiwad palju karudeſt ja teewad plaaniſi, mis neil ſiis peale hakata, kui nad karuga lauſa kokku juhtukſiwad. Aga karuſid ei ole enam palju, nad on ſuwe ajal ka enamiste üle liiga kartlikud ning näitawad end üksi mõnele ärawalitſetud mehele. Ja neid mehi on wähä.

„See ſisſejuhatus näitab aga igale „Kaſuliſe kalendri“ lugejalle, et minu jutu materjaal nii hästi loogika kui pſühholoogia, nagu ka juriſtide teaduſe ja looduſe õpetuſe pooleſt ustaw ja wäga tähele panemiſe wäärt on. Lähan ſeega ſiis nüüd karu poole.

„Oli ilus, ſoe augusti, wõi kudas tuleb ütelda, lõikuſe kuu päew käes, üks niiſugune päew, mill üht kangelaſe tööd ette wõtta koguni wõimatu on. Minu Tiinale oliwad kolm küla tädi wõerſile tulnud ja nagu teada, oli neil palju ſala juttu ees,

kus mind mitte tarwis ei olnud. Aga kudas minuſt jälle lahti ſaada? Ma nägin, nad pidaſiwad ſelle üle nõuu. Ja nende healte enamus oligi wiſt ſelle tüki wälja arwanud, et minu armas Tiiu ſuure pangiga minu juure tuli ja ütles: „Madis, wõta ſee pangike ja mine too metſaſt waarakmarju; külaliſed maitſekſiwad neid hea meelega ja mina iſe olen ka maias. Ole wa' hea mees ja täida ſee weike palweke ära!“

„Mina mõtleſin ka, ſeſt ma tunnen oma Tiinat: „„Mis wastupanemine ſiin enam aitab, wõi ma neiſt wõitu ſaan.““

„Wõtſin ſõna lauſumata, nagu mees kunagi, kelle pükſid naiſe jalas on, pangi ja läkſin. Et minu tee lähedalle Wändra metſa läks, ſellepäraſt panin ma ka püſſi moodu päraſt kaela, ſeſt ſee riiſt annab ka ſiis mehele oma mehe näu ja moodi, kui ſee iſegi marja pangiga naiſe käju peale metſa lähäb. Aga, meie oma wahel üteldud, kui mõni teder üles oleks lennanud, ma ei oleks tõesti mitte teadnud kumba otſaga lasta tuleb. Teiſed inimeſed laſewad tetri ikka haaweldega, mina aga põrutan kuuliga, ſeſt kuulil on mehiſem nägu ja lind näeb ka kohe ära, et kuuli eeſt põgenemine ei maksa. Kuuliga laſkmine on minu aruſt ka palju teaduslikum, ſeſt kui kergesti ei wõi mitte mõni weike haawli terake püſſi ſintauguſt wälja karata ja kelle küti silm ſintauguſt ſiis nii kaugel on, et haawel teda kõditada ei wõiks! Noh, hea küll! Mina jõuudſin Wändra metſa. Siin tahkme peale jõuudnud, kus lehmad ſõiwad